

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobkyně: L. S., nar. X, státní příslušnost Ruská federace
bytem O. B. 687, R. – J.
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2017, č. j. MV-101765-4/SO-2014

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 4. 9. 2017 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2017, č. j. MV-101765-4/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 27. 5. 2014, č. j. OAM-8622-15/DP-2014 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem rodinným dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí, jelikož jej žalovaná založila na nesprávně a neúplně zjištěném skutkovém stavu a současně nesprávně právně věc posoudila. Žalobkyně je jednatelkou a společníkem společnosti WOODSTOCK, spol. s r. o., IČ 25699890 (dále jen „WOODSTOCK“) a má na území České republiky udělen pobyt na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – „úcast v právnické osobě“. Účástí v právnické osobě je status společníka společnosti, nikoliv členství v orgánu společnosti. Jelikož žalobkyně vlastní podíl v této společnosti, měla se žalovaná zabývat rovněž trváním účasti žalobkyně v právnické osobě jakožto společníka této společnosti. K tomu žalobkyně stále vykonává také činnost jednatelky společnosti WOODSTOCK. Žalovaná závěr o nevykonávání funkce jednatelky založila na výsledku žalobkyně ze dne 28. 11. 2013, který byl proveden v rámci zcela jiného řízení. Použití výsledku provedeného v rámci zcela jiného řízení zákon neumožňuje a takový postup nezná, tudíž správní orgány nebyly oprávněny takový důkazní prostředek užít. Pokud správní orgány chtěly použít důkaz listinou – protokolem o výsledku žalobkyně, měly jej provést dle § 53 odst. 6 správního řádu, tj. listinu za přítomnosti žalobkyně přečíst nebo sdělit její obsah, k čemuž však nedošlo, čímž bylo porušeno právo žalobkyně dle § 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Výsledek ze dne 28. 11. 2013 byl proveden bez přítomnosti právního zástupce žalobkyně, čímž byla žalobkyně zkrácena na svém právu na právní pomoc v řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným. V průběhu výsledku jí navíc byly kladeny sugestivní otázky. Následně správní orgány využily neznalosti žalobkyně stran rozpoznání nuance mezi zaměstnáním a výkonem jednatelského oprávnění. Dále žalobkyně poukázala na možnost mít více jednatelů jako statutární orgán určité společnosti, přičemž je přirozené, že jednatel, kterým je společník s většinovým podílem, zadává úkoly dalším jednatelům. Přesto si je žalobkyně vědoma, že její odpovědnost z výkonu funkce jednatelky trvá v plném rozsahu, jak určuje zákon, a tuto odpovědnost nese. Žalobkyně má rovněž za to, že stran údajného neplnění účelu dříve uděleného povolení k pobytu, správní orgány neprokázaly neplnění účelu. Žalovaná

v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentuje „výkonem nelegální práce“, o této otázce jí však nepřísluší rozhodovat.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná se k předmětné žalobě vyjádřila podáním ze dne 17. 4. 2017. Účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemínil pouhé zapsání do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zapsání do příslušných rejstříků proto nelze zaměňovat za plnění účelu jako takového. Z provedeného výsledku žalobkyně byl jednoznačně prokázán pouze formální zápis jako jednatelky v obchodní společnosti WOODSTOCK, aniž by tuto funkci fakticky vykonávala. Námitku použití výsledku žalobkyně ze dne 28. 11. 2013 provedeného v rámci jiného řízení již žalovaná zdůvodnila v napadeném rozhodnutí. V řízení bylo postupováno dle § 51 odst. 1 správního řádu, tudíž použití tohoto výsledku i jeho průběh byl v souladu se zákonem. Žalobkyně byla před výsledkem poučena mimo jiné také o možnosti dát se zastupovat zmocněncem na základě plné moci. Toto poučení stvrdila svým podpisem, avšak práva být zastoupena právním zástupcem nevyužila. Plnou moc současnému právnímu zástupci udělila dne 4. 12. 2013, nebyla tudíž zkrácena na svém právu na právní pomoc. Prostřednictvím tohoto právního zástupce se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, měla možnost se k nim vyjádřit, nebylo jí tak upřeno právo dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ohledně plnění účelu pobytu sama žalobkyně doložila pracovní smlouvu ze dne 8. 7. 2004 s WOODSTOCK, na jejímž základě pro společnost pracuje na pozici asistentky. Zaměstnána však může být pouze za situace, pokud má platné povolení k zaměstnání, čímž však žalobkyně nedisponovala.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána v zákonné lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
5. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s. ř. s.
6. Předně krajský soud připomíná, že se ve věci pod sp. zn. 31 A 38/2017 zabýval žalobou žalobkyně proti rozhodnutí žalované, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu o zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo neplnění stanoveného účelu pobytu, tj. nevykonávání funkce jednatelky ze strany žalobkyně. Zdejší soud v této věci v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 31 A 38/2017-36, shledal, že žalobkyně funkci jednatelky fakticky nevykonávala, neboť předložila pracovní smlouvu s WOODSTOCK na pozici asistentky, až následně byla zapsána jako jednatelka této společnosti, přičemž však nebyla zřejmá změna charakteru žalobkyní vykonávané činnosti, žalobkyně tvrdila souběžný výkon funkce asistentky i jednatelky, dále dostávala příkazy od jiného jednatele, nebyla oprávněna za WOODSTOCK jednat, neměla oprávnění podepisovat smlouvy a neznala

ani hospodářské výsledky společnosti. Dále zdejší soud v tomto rozsudku uvedl, že účel dlouhodobého pobytu nebyl naplněn ani výkonem funkce společníka WOODSTOCK, neboť postavení společníka nepostačuje k plnění účelu „podnikání – účast v právnické osobě“, jak vyplývá i z v tomto rozsudku citované judikatury. Krajský soud neshledal ani pokládání sugestivních otázek v průběhu výslechu, jak tvrdila žalobkyně. Vzhledem k těmto skutečnostem krajský soud ve věci pod sp. zn. 31 A 38/2017 podanou žalobu zamítl.

7. V nyní projednávané věci žalobkyně z velké části brojí proti napadenému rozhodnutí shodnými námitkami jako ve věci pod sp. zn. 31 A 38/2017. Podstatou sporu pak je především otázka, zda žalobkyně skutečně neplnila jí stanovený účel dlouhodobého pobytu, tj. podnikání – účast v právnické osobě.
8. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se pro povolení k dlouhodobému pobytu mimo jiné použije § 56 vztahující se na dlouhodobé vízum.
9. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
10. Ze spisového materiálu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. Žalobkyně pobývala na území České republiky nejprve na základě dlouhodobého víza uděleného za účelem zaměstnání od 5. 4. 2004 do 8. 12. 2004. Poté jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem s platností do 14. 11. 2005, následně prodloužené do 15. 10. 2008. Následně jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“ s platností do 10. 8. 2009, prodloužené do 10. 8. 2011. Poté byl účel jejího pobytu s ohledem na zákonnou změnu podřazen pod účel dlouhodobého pobytu „podnikání“ a tento jí byl prodloužen do 10. 8. 2013. Dne 16. 7. 2013 požádala o prodloužení platnosti tohoto povolení, tato žádost však žalobkyni byla zamítnuta rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 20. 2. 2014. Následně dne 24. 2. 2014 žalobkyně podala žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za účelem soužití se svým druhem. V rámci svého posouzení prvostupňový orgán využil mimo jiné protokol o výslechu žalobkyně ze dne 28. 11. 2013, který byl se žalobkyní proveden v rámci řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobkyně se v průběhu řízení před prvostupňovým orgánem vyjádřila proti možnosti použití tohoto výslechu provedeného v rámci jiného řízení, neboť výslech může být proveden pouze pro potřebu konkrétního řízení a nemůže být využit jako podklad pro řízení jiné. Navíc byl proveden v době, kdy ještě neměla ani právního zástupce. Z provedeného výslechu mimo jiné vyplynulo, že žalobkyně neměla vydané příslušné povolení k zaměstnání u WOODSTOCK, dopouštěla se tak reálně výkonu nelegální práce, pokud u této společnosti pracovala na pozici asistentky na základě pracovní smlouvy, a že fakticky ani nevykonávala funkci jednatelky této společnosti. Z toho důvodu byla žádost žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta s odkazem na ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Provedení výslechu v rámci tohoto řízení by prvostupňový orgán požadoval v rozporu se zásadou uvedenou v § 6 odst. 2 správního řádu (postup správních orgánů tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a aby co nejméně dotyčné osoby zatěžoval). V době výslechu žalobkyně zvoleného právního zástupce neměla, proto jej prvostupňový orgán ani nemohl

vyrozumět. Navíc byl protokol o tomto výsledku uveden jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí v rámci seznámení žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí, zmocněný zástupce měl tudíž možnost se k němu vyjádřit.

11. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, které však žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalobkyně minimálně v období od 16. 10. 2008 do počátku roku 2013 byla zaměstnávána společností WOODSTOCK bez povolení k zaměstnání, tj. neoprávněně, neboť neměla povolení k zaměstnání. K výkonu funkce jednatelky žalovaná uvedla, že činnost žalobkyně pro WOODSTOCK není obchodním vedením společnosti, nýbrž se jednalo o plnění úkolů zadávaných jinou osobou. Žalobkyně za tuto společnost nepodepisovala smlouvy, neznala její hospodářský výsledek za rok 2011 a 2012. Dané jednání (výkon nelegální práce v minulosti a neplnění účelu předchozího pobytu) dle žalované naplňuje důvod pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tj. lze jej charakterizovat jako závažnou překážku v dalším pobytu žalobkyně na území České republiky. Ohledně námitky týkající se výsledku žalovaná poukázala na provedení výsledku v souladu se zákonem a neporušení čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně byla řádně poučena o možnosti nechat se zastupovat, porozumění tomuto poučení stvrdila svým podpisem, v rámci výsledku práva zastoupení právním zástupcem nevyužila. Rovněž protokol o tomto výsledku byl použit v souladu se zákonem. Žalobkyně k tomu měla možnost prostřednictvím právního zástupce seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož využila. Protokol o výsledku a předmětná žádost žalobkyně jsou si časově velmi blízkými a v rámci provedení výsledku byly zjišťovány totožné skutečnosti a kladeny stejné otázky, které by byly použity, pokud by byl výsledek prováděn v rámci tohoto řízení. S ohledem na absenci pochybností o zjištěném stavu věci a zjištěné okolnosti v souladu s § 3 správního řádu prvostupňový orgán nebyl povinen znovu provést výsledek žalobkyně podle § 52 ve spojení s § 3 správního řádu. Z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že není v souladu se zákonem o pobytu cizinců povinna takový zásah hodnotit, navzdory tomuto tvrzení však shledala za vyloučený nepřiměřený zásah prvostupňového a napadeného rozhodnutí do rodinného života žalobkyně.
12. Z uvedeného průběhu správního řízení, jakož i z řízení ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 A 38/2017 plyne závěr, že žalobkyně fakticky funkci jednatelky společnosti WOODSTOCK nevykonávala.
13. Jednatelské oprávnění spočívá jednak v zastupování společnosti a jednání jejím jménem navenek, jednak v obchodním vedení dovnitř společnosti, tedy v organizaci a řízení podniku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2004, sp. zn. 29 Odo 479/2003, č. 80/2005 Sb. rozh. civ., nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2005, č. j. 4 Afs 24/2003-81).
14. Pro naplnění účelu podnikání dle zákona o pobytu cizinců přitom nestačí pouze faktické zapsání do veřejného rejstříku, ale nutné je naplnění též materiálního znaku, tj. skutečný výkon funkce jednatele obchodní společnosti.
15. V tomto směru lze citovat například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, dle něhož: „*účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona.*“

Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ Obdobně také v rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017-38, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „k prokázání účelu pobytu nestačí jen to, že je cizinec formálně zapsán v obchodním rejstříku. Účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemyslel pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by cizinec fakticky na území ČR vykonával podnikatelskou činnost. Správní orgány musí při posuzování žádosti o prodloužení pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec jím deklarovaný účel pobytu náležitě využívá (viz např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, ze dne 31. 10. 2014, čj. 8 Azs 105/2014-46, bod 23, ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Azs 66/2017-29, body 18 a 19 a ze dne 10. 5. 2017, čj. 7 Azs 86/2017-33, body 14 a 15).“

16. Soud zároveň připomíná, že zákon o pobytu cizinců pobytové oprávnění za účelem podnikání a pobytové oprávnění za účelem výkonu závislé činnosti odlišuje a klade rozdílné požadavky na náležitosti žádostí o udělení těchto pobytových oprávnění. Pobyt za účelem podnikání pak nemůže sloužit cizinci, jehož působení ve společnosti spočívá pouze ve výkonu závislé činnosti na základě pracovní smlouvy. Jedná se o jiný účel pobytu na území - zaměstnání a podnikání není totéž (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017-38).
17. V daném případě žalobkyně přijímala pokyny od jiného jednatele WOODSTOCK, neměla oprávnění podepisovat za společnost smlouvy, ani za ni jednat, a nebyla schopna vypovědět nic bližšího o hospodářských výsledcích společnosti za roky 2011 a 2012. Navíc předložila pracovní smlouvu s touto společností, podle níž pracovala na pozici asistentky. Až poté byla zapsána do veřejného rejstříku jako jednatelka WOODSTOCK, nicméně povaha její pracovní činnosti se nikterak nezměnila. Žalobkyně ostatně ani sama nijak neprokazuje, že by funkci jednatelky WOODSTOCK skutečně plnila, její argumentace tak zůstala nepodložena a pouze v rovině tvrzení. S ohledem na uvedené skutečnosti nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že správní orgány neprokázaly neplnění účelu stanoveného pobytu. Námitku žalobkyně spočívající ve vykonávání funkce jednatelky WOODSTOCK proto soud shledal nedůvodnou.
18. Neplnění účelu stanoveného pobytu lze přitom považovat za závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Shodný závěr uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017-38, podle něhož: „*Nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, aplikovaného na základě odkazu v § 44a odst. 3 tohoto zákona (srov. např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, ze dne 28. 5. 2014, čj. 4 As 165/2013-50, bod 19, nebo ze dne 8. 3. 2017, čj. 6 Azs 293/2016-29, bod 16).*“ Obdobný závěr vyplývá také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33, podle něhož: „*Pokud cizinec nenaplní na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit.*“ Je-li neplnění účelu stanoveného pobytu důvodem pro neprodloužení stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu, je analogicky důvodem pro zamítnutí žádosti o nové povolení k dlouhodobému pobytu, byla-li tato žádost žalobkyně podána pouze několik dnů poté, co žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byla prvostupňovým orgánem zamítnuta.

19. Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobkyně, že pro naplnění účelu podnikání postačí její status společníka WOODSTOCK.
20. V již zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017-38, Nejvyšší správní soud judikoval: „Obecně lze konstatovat, že účast společníka v kapitálové společnosti nebyla podnikáním ve smyslu zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, účinného v době rozhodnutí ministerstva o žádosti žalobce. Podle § 2 odst. 1 obchodního zákoníku se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku (obdobně též § 420 a § 421 nového občanského zákoníku). Účast společníka ve společnosti s ručením omezeným definici podnikání neodpovídá. Je sice pravda, že společník ve většině případů ukládá do společnosti s ručením omezeným své prostředky nebo jiné majetkové hodnoty se záměrem získat majetkový prospěch, tedy za účelem dosažení zisku. Nejedná se však o soustavnou činnost. Společník má právo na podíl ze zisku společnosti. Nárok na vyplacení podílu však není spojen s osobní činností společníka pro společnost, ale vzniká již samotným splacením vkladu - podíl ze zisku se tak projevuje jako výnos vkladu společníka do společnosti, jehož výše je závislá na výši zisku společnosti (§ 123 obchodního zákoníku). Společník navíc nejedná vlastním jménem, ale svá práva týkající se řízení společnosti a kontroly její činnosti může vykonávat jen prostřednictvím valné hromady nebo rozhodováním mimo valnou hromadu (§ 130 obchodního zákoníku). V neposlední řadě je nutné přihlédnout k tomu, že společník po splacení vkladů všech společníků není odpovědný za závazky společnosti (§ 106 odst. 2 obchodního zákoníku). (...) Zákon o pobytu cizinců tedy v souvislosti s udělením pobytu za účelem podnikání nezmiňuje jakoukoliv formu účasti v obchodní společnosti, ale pouze případy členství ve statutárním orgánu.“
21. Účast žalobkyně ve společnosti WOODSTOCK jako společníka nelze považovat za naplnění účelu podnikání dle zákona o pobytu cizinců. Závěry plynoucí z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu lze plně vztáhnout na právě rozhodovaný případ žalobkyně. Ta vložila do společnosti WOODSTOCK vklad ve výši 60 000 Kč představující obchodní podíl ve výši 0,2 %, zapsáno dne 18. 10. 2004 (dostupné z: <https://or.justice.cz/ias/ui/rejstrik-firma.vysledky?subjektId=604695&typ=UPLNY>), na základě něhož disponuje právem na podíl ze zisku, současně však toto právo není spojeno s osobní činností žalobkyně pro společnost WOODSTOCK, ale vzniká již splacením vkladu. Společník oproti funkci jednatele společnosti nejedná za společnost vlastním jménem a není odpovědný za závazky společnosti. Nehledě na skutečnost, že společník obchodní společnosti může svou činnost vykonávat (zejména výkon práv a povinností na valné hromadě dané společnosti), aniž by měl dlouhodobý pobyt na území České republiky. Povolení k dlouhodobému pobytu je nezbytně spojeno s nutností osobní dlouhodobé přítomnosti na území ČR. Ta může být odůvodněna například každodenní rozhodovací činností, jež je však typická pro obchodní vedení společnosti. Účast žalobkyně v obchodní společnosti WOODSTOCK proto není podnikáním ve smyslu zákona o pobytu cizinců.
22. Lze odkázat také na judikaturu civilních soudů. Nejvyšší soud ustáleně uvádí, že společnost s ručením omezeným svou činnost (zpravidla podnikání) provádí vlastním jménem a na vlastní odpovědnost; jde o samostatný subjekt práva, který nelze ztotožňovat se společníky. Společníci společnosti s ručením omezeným se proto nemohou stát z důvodu své účasti ve společnosti podnikateli ve smyslu obchodního zákoníku (viz rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1652/97, ze dne 10. 10. 2008, sp. zn. 21 Cdo 4060/2007, a ze dne 22. 7. 2015, sp. zn. 33 Cdo 7/2014). Ani z judikatury civilních

soudů tak nevyplývá, že by společník obchodní společnosti byl podnikatelem ve smyslu zákonné definice podnikatele (nyní uvedené v § 420 a § 421 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů).

23. Za nedůvodné krajský soud shledal okruh námitek spojených s použitím protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 28. 11. 2013, resp. porušení práva žalobkyně dle § 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
24. Dle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
25. Argumentace žalobkyně, že použití výsledku provedeného v rámci jiného řízení zákon neumožňuje, je v kontextu citovaného ustanovení správního řádu nesprávná. Správní orgány mohou užít všech důkazních prostředků vhodných ke zjištění stavu věci. Předmětný výsledek žalobkyně ze dne 28. 11. 2013 lze v dané věci plně hodnotit jako důkaz vhodný ke zjištění stavu věci. Lze přisvědčit tvrzení správních orgánů, že provádění dalšího výsledku žalobkyně, jehož podstatou by bylo zjištění shodných skutečností jako v případě již provedeného výsledku, by se mohlo jevit jako porušení zásady stanovené v § 6 odst. 2 správního řádu, tj. takový postup, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Obdobně lze souhlasit též s „aktualitou“ skutečností zjištěných v průběhu výsledku ze dne 28. 11. 2013, neboť žalobkyně žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu podala dne 24. 2. 2014.
26. Žalobkyně je dále přesvědčena o povinnosti správních orgánů protokol z tohoto výsledku přečíst nebo sdělit jeho obsah za přítomnosti žalobkyně. Předně je potřeba zdůraznit, že se jedná o protokol o výsledku žalobkyně, žalobkyni je tak bezpochybně obsah celého protokolu znám. Ostatně uvedený protokol žalobkyně vlastnoručně podepsala. Správní orgány žalobkyni prostřednictvím jejího právního zástupce též řádně vyzvaly k možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí o její žádosti, přičemž jedním z těchto podkladů byl právě i tento protokol o výsledku žalobkyně. Právní zástupce žalobkyně této možnosti využil, nelze tak mít za to, že by žalobkyně či její právní zástupce obsah tohoto protokolu neznali.
27. Pokud je zároveň žalobkyně přesvědčena o nutnosti přečtení či sdělení obsahu tohoto protokolu za její současné přítomnosti, je tento názor nesprávný.
28. Dle § 53 odst. 6 se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.
29. Citované ustanovení upravuje způsob provedení důkazu listinou pouze za situace, pokud jsou přítomni účastníci řízení. Nicméně nestanovuje povinnost provedení všech listinných důkazů za přítomnosti účastníků řízení. Obdobný názor zastává též komentářová literatura (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 950), dle níž: „Z logiky věci se však nelze domnívat, že je nezbytné vyrozumět účastníka, že se bude provádět důkaz listinou spočívající pouze v tom, že si ji správní orgán (přesněji řečeno oprávněná úřední osoba) přečte, resp. učiní o tom podle § 53 odst. 6 záznam do spisu. Nutnost přítomnosti účastníků při tomto přečtení listiny nelze dovozovat ani z § 53 odst. 6, protože ten pouze stanoví, jak postupovat v případě, že přítomni jsou (nestanoví

však, že je to nezbytné; svou formulací naopak dokládá, že to nezbytné není). K tomu viz též rozsudek NSS 1 As 157/2012, v němž se uvádí, že správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 SpŘ, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.“ Správní orgány daný protokol o výsledku žalobkyně mohly provést rovněž mimo ústní jednání. Byť se ve spisovém materiálu nenachází záznam o provedení tohoto protokolu mimo ústní jednání, soud v daném případě neshledal tuto procesní vadu za vadu, která má vliv na zákonnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí, a to právě s ohledem na skutečnosti uvedené již výše, tj. jedná se o protokol o výsledku žalobkyně, tudíž je žalobkyni obsah tohoto protokolu znám, protokol byl součástí podkladů pro vydání prvostupňového rozhodnutí, přičemž právní zástupce žalobkyně byl o možnosti seznámit se s těmito podklady a vyjádřit se k nim náležitě poučen, čehož následně také využil.

30. Ani tvrzení o nepřítomnosti právního zástupce žalobkyně během výsledku, v důsledku čehož byla žalobkyně zkrácena na svém právu na právní pomoc, nelze shledat důvodným. Jak vyplývá z výše provedené rekapitulace správního řízení, žalobkyně si svého právního zástupce zvolila až po provedení tohoto výsledku. Je proto logické, že tento výsledek byl proveden bez jeho přítomnosti. Žalobkyně však byla řádně před provedením výsledku poučena o možnosti nechat se zastupovat na základě plné moci. Podpisem následně stvrdila, že poučení porozuměla.
31. Nelze souhlasit ani s tvrzením žalobkyně o kladení sugestivních otázek. Z protokolu o prováděném výsledku ze dne 28. 11. 2013, č. j. OAM-37598-14/DP-2013, soud ověřil, že žalobkyni byly kladené otázky, které měly zjistit co nejlépe skutkový stav případu. Správní orgány usilovaly o zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, k čemuž použily dle názoru zdejšího soudu adekvátní otázky. Bylo na žalobkyni, jak na tyto otázky kladené správními orgány odpoví, resp. zda požádá o vysvětlení některé z otázek.
32. Tvrdí-li navíc žalobkyně, že na základě položených otázek nebylo možné zjistit rozdíl mezi zaměstnáním a výkonem jednatelského oprávnění, nemůže zdejší soud s takovým názorem žalobkyně souhlasit. Vzhledem k tomu, že žalobkyně výše argumentuje tvrzením o skutečném výkonu jednatelského oprávnění, muselo jí být podle soudu zřejmé, co taková povinnost obnáší a jak se funkce jednatelky liší od běžného zaměstnání. Soud pokládá za iluzorní, aby byly splněny obě žalobkyní tvrzené skutečnosti, tj. aby na jedné straně skutečně vykonávala funkci jednatelky společnosti WOODSTOCK a na druhé straně si nebyla vědoma rozdílu mezi zaměstnáním a výkonem funkce jednatelky. Pokud žalobkyně tvrdí výkon jednatelského oprávnění, implicitně se tímto pojí znalost obsahu výkonu činnosti, který se s funkcí jednatele obchodní společnosti pojí. Nehledě na předcházející délku pobytu žalobkyně na území České republiky, během níž žalobkyně podle zdejšího soudu mohla nabýt základní znalosti o rozdílu mezi zaměstnáním a výkonem funkce jednatele obchodní společnosti.
33. Co se týče námitky žalobkyně o chybějící pravomoci správních orgánů k posouzení činnosti žalobkyně jako nelegální práce, je nutno v prvé řadě uvést, že prvostupňový orgán i žalovaná si mohou při výkonu vlastní působnosti nepochybně učinit úsudek o povaze činnosti vykonávané cizincem [k tomu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Správní orgány jsou dle zákona o pobytu cizinců mimo jiné oprávněny posuzovat, zda cizinec plní účel, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Je-li tímto účelem podnikání, musí si správní orgán nepochybně učinit úsudek o tom, zda činnost cizince je podnikáním či nikoli. V nyní souzené věci je podstatné, že správní orgány věc nehodnotily z toho

hlediska, zda jednáním žalobkyně byl spáchán správní delikt a kdo za něj odpovídá. Posuzovaly pouze otázku, zda činnost žalobkyně tak, jak byla popsána, byla výkonem podnikání – účast v právnické osobě, či nikoli. Své závěry pak opřely především o výsledek samotné žalobkyně, o jehož obsahu a důkazní hodnotě bylo pojednáno výše.

34. Z výše uvedeného má krajský soud za to, že žalovaná na podkladě provedených důkazů dospěla ke správným skutkovým zjištěním, z nichž dovodila správné právní závěry. Skutkový stav vyjádřený v napadeném rozhodnutí má oporu ve spisu, jedná se o stav v době vydání napadeného rozhodnutí, přičemž soud neshledal jakékoliv odlišnosti mezi skutkovým stavem zjištěným ve správním spisu a uvedeným v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí. Shromážděné podklady byly podle soudu hodnoceny žalovanou správně a při tomto nebyly překročeny meze správního uvážení. Namítané odvolací námitky byly v napadeném rozhodnutí žalovanou vypořádány, a to podle soudu zcela dostatečně. Žalovaná podle soudu také postupovala tak, aby byla chráněna práva a oprávněné zájmy žalobkyně. Krajský soud proto neshledal ani žalobní námitky směřující proti těmto skutečnostem za důvodné.

V. Shrnutí a náklady řízení

35. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
36. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. září 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu